

İmanla Aşk Var Olduktan Sonra

– kul mehmet · 22 Eylül 2024

İmanla Aşk Var Olduktan Sonra...

İman var olduktan sonra bu kalbimde ölüme ve sonrasına hazırım, ölüydüm ölmüştüm ve dirildim şimdi cennetimdeyim diye düşündü. Çok büyük bir mutluluk bu dedi, bana veren Rabbime şükürler olsun dedi. Burkulan ve yıkılmakta olan kalbi onarılmıştı iman ile gecenin mehtabını seyrederken geceye ve aya yıldızlara baktı gülümsedi. İçindeki heyecanı ve coşkuyu anlatacak bir kelime bulamıyordu. Gecenin sessizliği içinde, kalbinin derinliklerinden gelen huzur dalgalarıyla sarıldı. Her nefes alışında, imanının gücüyle dolup taşan bir sevgi hissetti. Bu sevgi, onu hayata bağlayan, her anını anlamlı kılan bir güçtü. Gözlerini kapattı ve içindeki huzuru daha derinden hissetti.

Bir an için geçmişine döndü. Zorluklarla dolu günleri, kalbinin kırıldığı anları hatırladı. Ama şimdi, o günlerin hepsi geride kalmıştı. İmanının gücüyle yeniden doğmuştu. Geleceğe umutla bakıyordu. Her yeni gün, ona yeni bir başlangıç, yeni bir umut getiriyordu. Geçmişte yaşadığı acılar, onu daha güçlü kılmıştı. Her zorluk, ona sabrı ve şükrü öğretmişti. Şimdi, bu deneyimlerin hepsi, onu daha da olgun bir insan yapmıştı. Gelecekte karşılaşacağı her türlü zorluğa karşı hazırlıklıydı. Çünkü artık imanının gücüyle her şeyin üstesinden gelebileceğini biliyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde, yıldızların altında derin düşüncelere daldı. Hayatın anlamını, varoluşun amacını düşündü. Her şeyin bir sebebi olduğunu, her olayın bir hikmeti olduğunu anladı. Bu anlayış, ona daha da büyük bir huzur ve mutluluk getirdi. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte, yeni bir güne uyanmanın heyecanını hissetti. Güneşin doğuşunu izlerken, içindeki umut ve coşku daha da arttı. Her yeni gün, ona yeni fırsatlar ve yeni başlangıçlar sunuyordu. Bu fırsatları

en iyi şekilde değerlendireceğine dair kendine söz verdi. Gün boyunca, karşılaştığı insanlara gülümseyerek selam verdi. Her birinin yüzünde farklı yaşanmışlıklar, farklı duygular vardı. Onların da kendi içsel yolculuklarında olduğunu düşündü. Bu düşünce, ona daha da büyük bir anlayış kazandırdı. “Her insanın içinde bir dünya var,” diye düşündü. “Herkesin kendi mücadeleleri, kendi sevinçleri ve üzüntüleri var” diye düşündü. Düşünmek ona bu kadar huzuru şimdiye kadar vermemişti.

Dışarıya adım attığında, İstanbul’un büyüleyici manzarasıyla karşılaştı. Denizin maviliği, martıların çığlıkları ve Boğaz’ın serin esintisi, ona huzur verdi. İstanbul’un tarihi yarımadasını, Galata Kulesi’ni ve Kız Kulesi’ni seyrederken, bu şehrin ne kadar özel olduğunu düşündü. “Bu şehir, tıpkı benim gibi, geçmişin izlerini taşıyor ama geleceğe umutla bakıyor,” diye düşündü. “Her köşesinde bir hayat yaşanmışlık, her dalgasında bir sır saklı.” İstanbul’un sokaklarında yürürken, tarihi evlerin ve cumbalı konakların arasında kayboldu. Balat’ın dar ve renkli sokakları, eski İstanbul’un ruhunu yansıtıyordu. Merdivenli Yokuş ’ta, yan yana sıralanmış rengârenk evlerin arasında yürürken, geçmişin izlerini hissedebiliyordu. Kuzguncuk’un sokaklarında adımlarken, asırlık çınar ağaçlarının gölgesinde dinlendi. Bu sokaklar, ona huzur veriyordu. Her köşede bir tarih, her adımda bir canlılık vardı. İstanbul’un her semti, her sokağı, ona farklı bir güzellik sunuyordu. Deniz kenarına indiğinde, Boğaz’ın serin sularına baktı. Martıların çığlıkları, dalgaların kıyıya vuruşu, ona huzur veriyordu. “Bu şehirde yaşamak, her gün yeni bir macera,” diye düşündü. “Her gün yeni bir keşif, yeni bir güzellik...” İstanbul’un tarihi camileri, kiliseleri ve sinagogları, şehrin zengin kültürel mirasını yansıtıyordu. Sultanahmet Camii’nin ihtişamı, Ayasofya’nın büyüleyici atmosferi, ona derin bir hayranlık uyandırıyor. “Bu şehir, farklı kültürlerin ve dinlerin bir arada yaşadığı bir mozaik,” diye düşündü. “Her köşesinde farklı bir hayatla yaşanmışlık, farklı bir tarih saklı.” Diye düşündü.

Bir gün, İstanbul’un sokaklarında yürürken, kalbinin derinliklerinde bir kıpırtı hissetti. Bu kıpırtı, ona aşkın kapılarını aralayan bir duyguydu. Bir parkta otururken, gözleri bir an için karşıdaki bankta oturan birine takıldı. O an, zaman durdu sanki. Kalbi hızla çarpmaya başladı. “Bu kim?” diye düşündü. “Neden bu kadar tanıdık geliyor?” O kişi, gözlerini ona çevirdiğinde, aralarında bir bağ oluştuğunu hissetti. Bu bağ, sadece bir bakışla kurulmuştu ama derin ve güçlüydü. “Bu, Rabbimin bana gönderdiği bir işaret mi?” diye düşündü. “Bu kişi, benim kaderimde mi var, bu tesadüf olamaz bu bir tevafuk?” diye düşündü. İçindeki iman ve aşk dolu yürekle, bu duygunun peşinden gitmeye karar verdi. “Eğer bu aşk, Rabbimin bir lütfuysa, onu en güzel şekilde yaşamalıyım,” diye düşündü. “Bu aşk, beni daha da güçlü kılacak, imanımı daha da pekiştirecek.” O kişiyle tanıştığında, kalbinin derinliklerinde bir sıcaklık hissetti. Onunla konuşmak, onunla vakit geçirmek, ona huzur ve mutluluk veriyordu. Her anını, her kelimesini, her bakışını, kalbine kazıyordu. “Bu aşk, benim için bir sınav mı yoksa bir ödül mü?” diye düşündü. “Her ne olursa olsun, bu duyguyu en derinimde hissediyorum ve bu beni daha da güçlü kılıyor.”

Ona, adının Zeynep olduğunu söyledi. Zeynep, İstanbul’un tarihi dokusuna hayran, sanatla iç içe yaşayan biriydi. Onunla tanıştıkça, Zeynep’in derin düşünceleri ve hayata bakışı, kalbinde daha da derin hoşlukla bir iz bırakıyordu. Zeynep’in gözlerinde, İstanbul’un tüm güzelliklerini ve derinliklerini görebiliyordu. Onunla her konuşması, her anı, aşkını daha da pekiştiriyordu. Zeynep, hayatına bir ışık gibi girmişti. Onunla birlikte, İstanbul’un sokaklarında yürürken, her köşede yeni bir yaşanmışlığı, yeni

bir güzelliği keşfediyorlardı. Zeynep'in yanında olmak, kalbinde derin bir huzur ve mutluluk esintisi estiriyordu. "Bu aşk, Rabbimin bana verdiği en büyük lütuf," diye düşündü. "Onunla birlikte, hayatın her anını daha da anlamlı kılacağım." Birlikte geçirdikleri zamanlarda, İstanbul'un farklı semtlerini keşfettiler. Galata Kulesi'nden Boğaz'ın eşsiz manzarasını izlediler, Sultanahmet Meydanı'nda tarihi dokuyu hissettiler. Zeynep'in sanata olan ilgisi, bu alanda daha fazla şey öğrenmesine vesile oldu. Birlikte müzeleri gezdiler, sergilere katıldılar. Her an, birbirlerine olan sevgilerini daha da pekiştiriyordu.

Bir gün, Zeynep'le birlikte Üsküdar sahilinde yürürken, denizin serin esintisi yüzlerine vurdu. Martıların çığlıkları, dalgaların kıyıya vuruşu, onları adeta bir rüyadaymış gibi hissettiriyordu. Zeynep, elini eline uzattı ve "Bu anı hiç unutmayacağım," dedi. "Seninle birlikte olmak, bana huzur ve mutluluk veriyor." Zeynep'in gözlerine bakarak, "Bu aşk, Rabbimin bize verdiği en büyük hediye," dedi. "Seninle birlikte, hayatın her anını daha da anlamlı olacak. Aşkla birbirimizi bu âlemi insanları sevdikten sonra, her zorluğun üstesinden geleceğiz." Zeynep, bu sözleri karşısında gözyaşlarını tutamadı. "Seninle birlikte olmak, benim için de en büyük mutluluk," dedi. "Bu aşk, bizi daha da güçlü kılacak." Zeynep'le, İstanbul'un sokaklarında el ele yürürken, her adımda birbirlerine olan sevgilerini daha da derinleştiriyordu. Birlikte geçirdikleri her an, onların kalplerinde silinmez izler bırakıyordu. Zeynep'in gülüşü, kalbinde bir melodi gibi yankılanıyordu. Onunla birlikte olmak, hayatına anlam ve renk katıyordu. Bir gün, Zeynep'le, İstanbul'un tarihi yarımadasında bir kafede otururken, Zeynep derin bir nefes aldı ve "Sana bir şey itiraf etmeliyim," dedi. "Seninle tanıştığım günden beri, hayatımda her şey değiştii. Seninle birlikte olmak, bana huzur ve mutluluk veriyor. Ama aynı zamanda, içimde bir korku da var. Bu aşkın büyüklüğü, beni bazen korkutuyor." Zeynep'in elini tutarak, "Bu korku, bizim sevgimizin ne kadar derin olduğunu gösteriyor," dedi. "Ama unutma ki, Rabbim bize bu aşkı verdi. Onun lütfuyla, her zorluğun üstesinden geleceğiz. Seninle birlikte, her anı daha da anlamlı olacak."

Mehmet Aluç